

Zaïr, de meedogenloze heerser van Mohai, schoot over-eind. Met wijd opengesperde ogen staarde hij het donkere slaapvertrek in, waar hij eenzaam als altijd in zijn bed lag. Hij had hem weer: diezelfde nachtmerrie die hem al jarenlang kwelde.

De droom begon altijd fijn. Met zijn leger viel hij buurland Melachuem binnen, iets waar hij zich al jarenlang ook echt op voorbereidde. Het land aan de andere zijde van de Witte Bergen was compleet verrast door de aanval. Op het moment dat Zaïr van zijn paard stapte om de gewonnen veldslag tevreden te overzien, stond er ineens, als bij toverslag, een mandje met een baby erin aan zijn voeten.

De baby opende zijn ogen, die net zo lichtblauw waren als de zijne. Het leken bijna zijn eigen ogen. De baby lachte en stak zijn armpjes naar hem uit. Zaïr was doodsbang voor het kind. Het leek hem te willen verleiden, alsof het de duivel in hoogsteigen persoon was. Maar hij wilde niet verleid worden. Hij wilde door met zijn strijd. In paniek graaide hij om zich heen, op zoek naar een doek of een mantel om het kind in te smoren. En dan schoot hij altijd wakker. Zoals ook nu.

Hij sloeg de deken van zich af en liep naar het open raam. De frisse nachtlucht verkoelde zijn wangen. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd terwijl de geruststellende aanblik van de weelderige paleistuin hem kalmeerde. Zijn paleis en

zijn paleistuin, dacht hij tevreden. Toch kon hij de nachtmerrie niet goed van zich afschudden.

Het was inmiddels al ruim dertien jaar geleden dat hij de macht in Mohai had gegrepen. Meteen daarna had hij strenge regels ingevoerd voor baby's en vrouwen in de vruchtbare leeftijd. Zij moesten zo veel mogelijk binnenshuis blijven en mochten alleen bedekt over straat. Maar het had niets geholpen. De droom was gebleven.

De eerste keer dat hij de nachtmerrie had, was een maand nadat hij woedend Melachuem had verlaten, het land waar hij was geboren en opgegroeid. Maar hij had er zich altijd een beetje een buitenstaander gevoeld. Zijn vader kwam uit Mohai en moest met prinses Mia van Melachuem trouwen om de goede banden tussen de twee buurlanden veilig te stellen.

Het had ook niet geholpen dat niet hij, maar zijn oudere neef Hugon, voorbestemd was om koning van Melachuem te worden. Terwijl hij toch in alles veel beter was dan zijn gehandicapte neef. Jarenlang verbeet hij zijn onbegrip en schikte hij zich in zijn lot om Hugons naaste adviseur te worden.

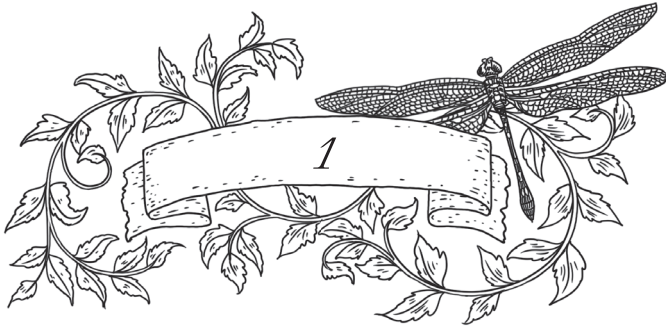
Maar de dag na zijn huwelijk veranderde alles. Samen met zijn kersverse bruid, zijn ouders en haar moeder zwaaide hij naar de menigte die was toegestroomd om het jonge bruidspaar toe te juichen. Iemand uit de feestende massa schoot een pijl af. De pijl doorboorde het hart van zijn vader, die ter plekke stierf.

Op dat moment drong het tot hem door: de mensen van Melachuem zouden de Mohaini nooit echt accepteren. De vrede tussen de beide rijken was schijn en stelde niets voor. Daar zou geen huwelijk iets aan kunnen veranderen. Zo snel hij kon, vertrok hij naar Mohai en zwoer dat hij de moord op zijn vader zou wreken. Ooit zou hij met een le-

ger Melachuem binnenvallen en het veroveren. Niks vredig samenleven. Gewoon een en hetzelfde rijk geleid door een en dezelfde leider. Door hem: Zaïr. Was het achteraf gezien niet altijd al duidelijk geweest dat niet Hugon maar hij was voorbestemd tot groots leiderschap?

Hij liep weer terug naar zijn bed en kroop onder de dekens. Hij durfde zijn ogen niet te sluiten, bang voor het beeld van de baby. De droom bleef telkens terugkeren. En de baby met de blauwe ogen leek hem steeds krachtiger als een magneet naar zich toe te trekken.

Zaïr stond maar weer op en liep opnieuw naar het raam. Daar nam hij een besluit. De tijd was rijp. Zijn leger was er klaar voor. Er was geen enkele reden om nog langer te wachten. Morgen zou hij zijn legerleiders vragen zich klaar te maken voor de opmars naar Melachuem.

Gespannen zat Mannus in een donkere hoek van de paardenstal te wachten. Hij knakte het ene strootje na het andere in kleine stukjes en gooide die op een hoopje. Er vormde zich een rommelig nestje voor hem, maar dat zag hij niet. Hij had niet eens door dat hij strootjes aan het knakken was. Zijn handen zochten gewoon een bezigheid terwijl de minuten voorbijkropen. Straks zou zijn vader hier terugkomen en dan zou Mannus het vragen.

Gisteravond had hij de knoop doorgehakt. Hij moest de vraag nu maar gewoon stellen, hoe bang hij ook was voor zijn vaders antwoord. Hij had genoeg van de knagende onzekerheid.

Hij wilde niet dat iemand anders hoorde wat zijn vader hem zou antwoorden. Daarom had hij zich op deze zondag in de stal van zijn vaders paard verschanst. Zijn vader maakte namelijk elke zondagochtend een rit over zijn landerijen en nam daarna altijd alle tijd om zijn paard te wassen en te borstelen. Dat vond hij ontspannend. Geen stalknecht haalde het in zijn hoofd zich op zondag in de stal te vertonen. Iedereen wist dat kasteelheer Thur zondagochtend niet gestoord wilde worden. En dus zouden Mannus en zijn vader alleen zijn.

Tegelijkertijd nam Mannus wel een risico door zijn vader hier op te wachten. Want Thur hield er niet van als de dingen ineens anders liepen dan normaal. Hij zou beslist niet blij zijn

om Mannus ineens in de stal aan te treffen. Mannus hoopte maar dat zijn vader hem niet vol ergernis zou wegsturen nog voordat hij zijn vraag had kunnen stellen.

Hij hees zich overeind en gluurde door een kier in de houten staldeur naar buiten. Links voor zich zag hij het kasteel, dat op deze heldere nazomerdag indrukwekkend afstak tegen de blauwe hemel. Het was geen sierlijk gebouw, zoals het koninklijk kasteel in de hoofdstad Kastilië. Het was lomp en robuust en onmiskenbaar gebouwd als toevluchtsoord en verdedigingsplek. Dat was ook logisch. Kasteel De Witte Bergen lag dicht bij de grens met zowel Mohai als het Elf-lingebied dan welk ander kasteel in Melachuem ook.

Rechts voor zich zag hij de weg die vanuit het kasteel naar de landerijen liep. Op de achtergrond rees de bergketen die Melachuem van het zuidelijke Mohai scheidde imposant op. Groene heuvels gingen over in hoge bergen met grillige, kale rotsen en ten slotte in enkele besneeuwde bergtoppen.

Van zijn vader was nog geen spoor. Hoelang zou Mannus hier al zitten? Hoelang zou het nog duren voor zijn vader terugkwam? Mannus moest eigenlijk plassen, maar hij wilde de stal niet verlaten – niet nu het hem juist was gelukt om onopvallend binnen te komen. Hij ging maar weer zitten in de hoek en begon met bonkend hart opnieuw strootjes te knakken.

Anderhalf jaar geleden was zijn oudste halfbroer Bor naar Kastilië vertrokken om koning Hugon als schildknaap te dienen. Het had niemand verbaasd dat de koning Bor als zijn schildknaap had gevraagd. Bor had van jongs af aan uitgeblonken in al zijn lessen. Met zijn atletische lichaam, zijn goede stel hersenen en zijn rechtschapen karakter was hij overduidelijk voorbestemd tot groots ridderschap.

Eergisteren was ook Rikkert, zijn andere halfbroer, vertrokken. Hij ging de woeste ridder Petridin in het noorden van Melachuem als schildknaap dienen. Rikkert was maar een jaar ouder dan Mannus en, veel meer dan Bor, zijn maatje. Natuurlijk las en schreef Rikkert wel sneller dan hij. En ja, Rikkert mocht al jaren meetrainen met de rekruten van de krijgsschool, terwijl hijzelf nog altijd ploeterde tijdens de privélessen van de moedeloos hoofdschuddende zwaardoefenmeester. Maar Rikkert was klein en iel en speels. Hij was de vrolijke nar van hun gezin. Je zag in Rikkert niet meteen een toekomstige ridder. Daardoor had Mannus het idee gekregen dat ze gelijkwaardig aan elkaar waren. Maar nu was dus toch ook Rikkert als schildknaap gevraagd.

Over een klein jaar zou hij zelf veertien worden, de leeftijd waarop zijn twee oudere broers het ouderlijk kasteel verlieten. En voor zover hij wist, had niemand nog interesse getoond in hém als schildknaap. Hij zuchtte.

Weer stond hij op en liep naar de kier. In de verte hoorde hij hoefgetrappel. Haastig kneep hij zijn ogen samen om scherp te kunnen zien. Nog een eindje voor de bocht naar de stallen zag hij een ruiter naderen. Het was duidelijk zijn vader, met zijn donkere golvende haren. Hij was, zoals altijd tijdens zijn zondagse ritje, in vol ornaat uitgedost in de blauw-witte kleuren van kasteel De Witte Bergen. Zo konden alle boeren en werklieden die hij passeerde meteen zien dat hun kasteelheer een oogje in het zeil hield.

Snel haastte Mannus zich naar zijn donkere hoekje achter in de stal. Daar bleef hij met wild kloppend hart en opeengeklemd kaken staan wachten. Niet veel later leidde zijn vader zijn sierlijke strijdros de stal binnen terwijl hij tevreden op diens hals klopte. Mannus deed voorzichtig een stapje

naar voren en zijn vader keek verstoord op. Een zweem van ergernis gleed over Thurs gezicht. Toch probeerde hij die overduidelijk te onderdrukken toen hij zei: ‘Mannus, mijn jongen, wat doe jij nou hier?’

‘Ik wilde wat vragen, vader,’ antwoordde Mannus snel, voordat hij zich zou bedenken. Zijn stem klonk iets harder en hoger dan normaal.

Zijn vader leek dat niet op te merken. Demonstratief begon hij zijn paard af te zadelen. Hij straalde aan alle kanten uit dat hij niet van plan was af te wijken van zijn zondagochtendritueel. ‘Heb je geen leeswerk dan?’

Dat was een gemene vraag, die voelde als een klap in het gezicht van Mannus. Al vanaf zijn vijfde was duidelijk dat hij veel meer moeite had met leren lezen dan de andere kinderen in het klasje op kasteel De Witte Bergen. Sindsdien kreeg hij vrijwel elke dag extra leeswerk mee. Intussen kon hij wel lezen, maar het ging nog altijd moeizaam. Zelfs zijn achtjarige zusje las al sneller dan hij. Zijn moeder had er een gewoonte van gemaakt hem buiten de lessen stiekem voor te lezen uit zijn geschiedenisboek of uit andere lesboeken, omdat hij zijn huiswerk anders nooit af kreeg.

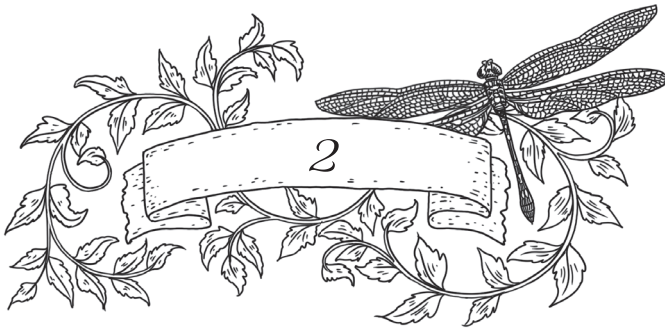
Mannus voelde het verlangen opkomen om zich om te draaien en boos weg te rennen, maar hij balde zijn handen tot vuisten en vermande zich. Hij had niet voor niets de halve ochtend in deze stal zitten wachten. Feller dan hij van plan was geweest gooide hij de woorden eruit. ‘Denk je dat iemand mij ooit als schildknaap wil?’

Thurs handen stopten van het ene op het andere moment met het losmaken van gespjes. Langzaam rechtte hij zijn rug en keek hij zijn zoon aan. Mannus dacht medelijden in zijn blik te zien toen zijn vader zo enthousiast mogelijk

antwoordde: ‘Je moeder en ik dachten dat je misschien wel mijn schildknaap zou kunnen worden.’

Mannus’ maag kromp samen. Hij wist niet wat erger was: dit antwoord of gewoonweg: ‘Nee, ik denk niet dat iemand jou ooit als schildknaap wil.’ Teleurstelling en schaamte vulden zijn lichaam zozeer dat hij er duizelig van werd. Toch dwong hij zijn gezicht in iets waarvan hij hoopte dat het op een glimlach leek en zei verkrampd: ‘O, leuk!’ Zijn vader kon er tenslotte ook niets aan doen dat hij, Mannus, een mislukkeling was.

Hij maakte zich zo snel hij kon uit de voeten, met zijn hoofd naar de grond gericht, zodat zijn vader de tranen die in zijn ogen stonden niet kon zien.

Mannus kroop diep weg onder de dekens en verstopte zijn hoofd onder zijn kussen. Hij drukte het kussen stevig tegen zijn oren. Toch galmde oorverdovend in hem de vraag: wat moet er van mij worden? Hij huilde. Bij elke snik voelde hij zijn buik tegen het matras ploffen. Die rotbuik ook. Bij Bor en Rikkert kon je hun ribben tellen, hoewel ze niets minder aten dan hij. Waarom was hij, verdorie, gewoon niet wat meer zoals alle andere jongens, zoals zijn broers?

Niemand wilde hem als schildknaap. Dat was de harde waarheid die hij dan nu maar onder ogen moest zien. Hoe had hij ook eigenlijk kunnen denken dat iemand hem wel zou willen? Een jongen die slecht las en onleesbaar schreef. En daarbij ook nog eens moeite had met het aanleren van ingewikkelde zwaardvechtbewegingen, en – als hij dan nu toch bezig was – andere kleine rotbewegingen, zoals veters strikken en ieniemieniegespjes vastmaken. Wat natuurlijk best onhandig was als je een ridder stevig in zijn harnas wilde knopen en gespen.

Nooit zou hij als heldhaftige ridder in liederen worden bezongen. Hij zou in het gunstigste geval een onbeduidend leenheertje worden dat bevelen moest opvolgen van een leeftijdgenoot die het wel tot kasteelheer had geschopt. Of nog erger, hij...

Opeens hoorde hij voetstappen op de gang. Snel haalde hij

het kussen van zijn hoofd, droogde zijn tranen en ging met zijn rug naar de slaapkamerdeur toe liggen, alsof hij sliep.

De deur ging open. ‘Mannus?’ Het was de stem van zijn moeder.

Hij luisterde scherp of er iemand bij haar was. Toen hij niemand hoorde, draaide hij zich naar haar toe.

Zodra ze zijn ongelukkige gezicht zag, sloot ze de deur achter zich en ging naast hem op de rand van het bed zitten. Ze legde een hand op zijn schouder.

Alleen zijn moeder kende zijn verdriet. Vaak genoeg had hij aan haar gevraagd waarom hij niet was zoals zijn broers. Dan zei ze altijd dat hij weer andere talenten had. ‘Jij bent een doorzetter, Mannus. Zo’n doorzetter dat je ondanks de moeite die het je kostte toch hebt leren lezen.’ Dat vond hij een stom voorbeeld van een talent. Zijn broers en zijn kleine zusje hadden leren lezen zonder dat ze een doorzetter hoefden te zijn. Dat was domweg oneerlijk.

Of ze zei: ‘Mensen houden van jou, Mannus. Ze willen in jouw buurt zijn en gunnen je de wereld. Dat is bijzonder.’ Ergens wist hij wel dat zijn moeder daarmee een punt had. Tutor Harrold prees hem wel heel enthousiast de hemel in als hij weer eens meer bleek te hebben onthouden van de geschiedenisles dan wie ook. Keukenmeester Bock stak juist hém bijzonder graag iets lekkers toe. En zowel zijn twee grote broers als zijn kleine zusje waren ongelooflijk gek op hem. Maar goed, iedereen vond Rikkert ook heel aardig, wierp Mannus dan tegen. ‘Ja,’ reageerde zijn moeder dan. ‘Maar dat is anders. En dat weet jij ook. Daarbij heb jij volgens mij nog lang niet al je talenten ontdekt. Ik vind jou geweldig.’

Zijn moeders lieve woorden deden hem altijd goed. Maar Eloën was wel zijn moeder. Natuurlijk vond ze hem geweldig.

Natuurlijk probeerde ze hem te troosten. Maar het was niet zo dat hij na een gesprek met haar nou ook gelóófde dat hij geweldig was. Of dat hij dan ineens wél fantastisch met zijn zwaard kon omgaan.

‘Niemand wil mij als schildknaap. Ik ben nergens goed in,’ fluisterde hij. ‘Pap is een van de beste ridders van koning Hugon. Jij bent mooi en slim en Eila lijkt precies op jou. Bor is schildknaap van de koning. Rikkert zal de vrolijkste schildknaap ooit worden. En ik...’ Hij begon weer te snikken. Hij kon het niet helpen.

Zijn moeder kwam naast hem liggen en sloeg haar arm om hem heen. Ze was klein en fijngebouwd, zoals haar Elf-lingmoeder. Zoals alle Elf-lingen eigenlijk. Hij was nu, op zijn dertiende, al groter en zwaarder dan zij. Toch voelde hij zich geborgen als ze zo naast hem lag. Ze fluisterde: ‘Als jij jezelf kon zien zoals ik jou zie, dan zag je hoe volmaakt je bent. Jouw tijd komt nog wel.’